

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Mereväelase tütar

Romaan

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Navy Brat
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2004 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10398621
ISBN 978-9949-82-825-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Marciale, Catherine'ile, Kathyle, Pamile ja teistele
nendesugustele, kes on oma elu tükid üles korjanud
ning mulle õpetanud, mida tähendab sõna *julgus*.

Eriline tänu
Gene Romanole,
Seattle'i mereväebaasi vanemajakirjanikule
Barbara Davisele
Kitsap County kogukonna tegevusprogrammist
ja
The Olympic College'i naistele muutuste grupist

ning
mereväenaistele
Rose Marie Harrisele,
Jan Evansile

ÜKS

TA oli kõige ilusam mees baaris ja ta ei saanud Erinilt silmi ära.

Erin MacNamera võis vaid iseene kohvipruunid silmad mehelt mujale sundida. Mees istus baaripukil, seljaga mitme-realise alkoholipudelite väljapaneku poole. Kүүnarnukki-dega poleeritud mahagonletile toetudes hoidis ta hooletult käes Saksa importõlle pudelit.

Tahtmatult eksles Erini pilk tagasi mehele. Too paistis tema tähelepanu ootavat ja naeratas, suunurgad meeleliselt tõusmas. Erin pööras kiiresti pilgu ära ning püüdis keskenduda oma sõbratari jutule.

„...Steve ja mina.“

Erinil polnud aimugi, mis vahele oli jäänud. Aimeel oli kombeks pidevalt rääkida, eriti kui ta närvis oli. Põhjus, miks Erin oma kaastöötajaga kokku oli saanud, seisnes Aimee vajaduses arutada probleeme, mis olid tekkinud tema kümneaastases abielus.

Abielu oli miski, mida Erin kavatses täielikult vältida, vähemalt hästi pikka aega. Ta keskendus kogu täiega oma

karjäärile ja õpetamisele kahel õhtul nädalas South Seattle Community College'i kursusel „Naised muutustes“. Magistrikraad kindlalt peos ning ideaalid ja entusiasm laes, oli Erin kandideerinud ja tööd saanud King County kogukonna tegevuse programmis tööhõive nõustajana ja töötas peamiselt kõrvale tõrjutud naistega. Üheksakümmend protsenti nendest, kellega ta tegeles, said riiklikku tuge.

Tema unistus oli anda lootust ja tuge neile, kes selle kaotanud olid. Sõbratute sõber. Ja kartlike julgustaja. Erini tõeliseks armastuseks oli siiski kursus „Naised muutustes“. Viimastel aastatel oli ta jälginud mitmeid naisi, kes tegid läbi metamorfoosi eksinud ja segaduses isikust eesmärgikindla täiskasvanuni, kes hoiab oma elu teisest võimalusest tugevasti kinni.

Erin ei laskunud vastutust võtma ega süütundes nende naiste elus toimunud muutuse pärast. Ta oli vaid osake võimaluste ja vahendite komiteest.

Tema isa lõbustas end tema kallal aasimisega, kuulutades, et tema vanima tütre saatus on saada järgmiseks Florence Nightingale'iks ja ema Teresaks, kes kõik on koondunud üheks vastupidavaks otsuse- ja enesekindlaks naiseks.

Casey MacNamerale oli vaid osaliselt õigus. Loomulikult ei pidanud Erin end ristsõidjaks, kes ebaõigluse eest võitleb.

Ja ega Erin endale ka rahaasjades illusioone loonud. Ta ei kavatsenud rikkaks saada, vähemalt mitte rahalises mõttes. Keegi ei hakka ju sotsiaaltööd raha pärast tegema. Töötunde oli palju ja tasu juhuslik, aga kui ta nägi, et inimeste elus toimub pööre paremuse poole, tundis ta paratamatult, kuidas tuju tõuseb.

Aidata teisi läbi valuliste muutuste, selleks oligi Erin sündinud. See oli olnud tema unistus kolledžikarjääri algusest peale ning temaga kaasas käinud läbi magistriõppe ja esimese töökoha.

„Erin,“ ütles Aimee ja tema hääl oli sosinaks kuivanud, „üks mees siin baaris vahib meid.“

Erin teeskles, et ta ei ole seda märganud. „Oh?“

Aimee keerutas segamispulka oma sidrunimahlaga maa-sikarummis, limpsis siis selle otsa ja vaatas ainiti üle ruumi, uurides kena välimusega meest, kes hoidis käes importõlut. Aimee naeratas aeglaselt ja kaalutletult. Kuid mitte kaua. Ta ohkas ning lausus: „Ta on sinust huvitatud.“

„Kust sa seda nii kindlalt tead?“

„Sest mina olen abielus.“

„Ta ei tea seda,“ vaidles Erin vastu.

„Kindlasti teab,“ Aimee tõstis üle põlve olnud jala teise kõrvale ja toetus üle miniatuurse laua. „Abielunaised väljastavad võnkeid, mille üksikud mehed kajaloodina vastu võtavad. Ma proovisin talle signaali saata, aga sellest polnud kasu. Ta teadis kohe. Sina aga saadad üksiku võnkeid ja ta võtab sind praegu sihikule nagu mesilane õietolmu.“

„Olen kindel, et sa eksid.“

„Võib-olla,“ nõustus Aimee vaikse sosinaga, „kuid ma kahtlen selles.“ Ta neelas viimase lonksu ja tõusis kiirustades. „Hakkan minema ja nüüd testime minu teooriat ning vaatame, mis saab. Mina arvan, et sel hetkel, mil ma siit väljun, lendab ta sulle otse peale.“ Ta tegi pausi, naeratas oma nutikuse peale ja lisis siis: „Kalambuur oli juhuslik, leidlik, aga plaanimata.“

„Aimee, arvasin, et tahad rääkida...” Siiski ei reageerinud Erin piisavalt kiiresti, et sõpra jääma veenda. Enne kui ta lõpetada jõudis, oli Aimee oma käekoti võtnud. „Räägime mõni teine kord.” Loomupärase elegantsiga sättis ta kunstmaonahkse ridiküli rihma õlale ja pilgutas innustavalt silma. „Õnn kaasa.”

„Ah...” Erin ei teadnud, mida teha. Ta oli kahekümne seitsme aastane, kuid enamiku oma täisealise elust oli ta romantilisi suhteid vältinud. Mitte ettekavatsetult. See oli lihtsalt niimoodi kujunenud.

Ta kohtus meestega tihti, kuid kohtamas käis harva. Ta polnud kunagi mehega baaris tutvunud. Baarid ei olnud tema jaoks. Kogu elu jooksul oli ta ehk ainult paaril korral sellises kohas käinud.

Sotsiaalne elu oli kahjuks hooletusse jäänud sest ajast, kui ta põhikoolis käis ja esimest korda armus. Howie Riverside oli palunud teda valentinipäeva tantsuõhtule ja Erini õrn noor süda värises erutusest.

Siis see juhtuski. Nagu alati. Erini isa, kaadrimereväelane, oli üle viidud ja nad kolisid kolm päeva enne tantsuõhtut ära.

Millegipärast polnud Erin vastassooga suhteid enam loonud. Kolm elukoha muutust nelja aastaga – ebatavaline isegi mereväes – mõistagi ei soosinud hästi edenevat suhet. Neid oli paigutatud Alaskalt Guamile, Pensacolasse ja jälle tagasi.

Kolledž oleks võinud ja ilmselt oleks pidanud võimaldama kaotatud aja tasa teha, kuid selleks ajaks, kui tuli meestega tegemist teha, tundis Erin end sotsiaalses mõttes kääbikuna. Ta ei teadnud, kuidas nendega tutvuda, kuidas nendega

flirtida või lobiseda. Ja ta polnud omandanud ka tervet rida muid vajalikke kombeid.

„Tere.“

Erinil ei jätkunud aega isegi mõtete kogumiseks, rääkimata käekoti võtmisest. Härra Importõlu seisis tema laua kõrval ja naeratas talle nagu mingi mütoloogiline Kreeka jumal. Igatahes sarnanes ta Kreeka jumalaga. Ta oli pikka kasvu, muidugi. Kas nad kõik pole seda? Vabalt kuus-neli*, arvas Erin, ja musklis. Tema tumedad juuksed olid korralikult piiratud, pruunid silmad soojad ja sõbralikud. Ta oli nii ilus, et oleks võinud vabalt poseerida mõnele neist musklis meeste kalendritest, mis ajavad kontoris kõik naised pöördesse.

„Tere,“ suutis Erin kuuldavale tuua, lootes, et see kõlab palju enesekindlamalt, kui ta end tegelikult tundis. Erin tundis iseennast hästi, seetõttu ei suutnud ta mõista, mis tema juures seda oiulist meest võib kütkestada.

Vähesed oleksid kirjeldanud Erini ilu üksikasjalikult. Tema näojooned olid selgelt iirlaslikud, nägusad ja veetlevad, kuid ta polnud kaugeltki jalustrabavalt ilus. Loomulikud pikad loksikastanpunakad juuksed, sirged valged hambad ja õrn tedretähnide rida tema keldi ninajuurel olid tema kõige iseloomulikumad tunnused. Ta oli mõõdukalt veetlev, kuid mitte rohkem kui teised naised selles kokteilibaaris.

„Kas tohin sinu juurde istuda?“

„Ah... muidugi.“ Erin sirutas käe oma Chablis' klaasi järele ja hoidis seda käes. „Ja sina oled...“

* Kus-neli – sängisõna, mis tekkinud 1964. aasta Chevrolet Impala järgi.
Toim

„Brandon Davis.“ Mees istus toolile, mille Aimee oli äsja vabastanud. „Enamik kutsub mind Brandiks.“

„Erin MacNamera,“ vastas ta ja märkas mitme rahvasummas oleva naise kadedat pilku. Isegi kui sellest vestlusest midagi edasi poleks arenenud, tundis Erin end mehe tähelepanust paratamatult meelitatuna. „Enamik kutsub mind Eriniks.“

Mees naeratas.

„Kas see on tõsi? Kas ma tõesti saatsin võnkeid?“ küsis Erin endale üllatuseks. Ilmselt kõneles siin vein. Üldiselt poleks ta ligilähedaseltki tundmatu mehega nii otsekohene olnud.

Brand ei vastanud kohe, mis polnud ka ime. Erin oli ilmselt teda ootamatult tabanud, mis oli ju õiglane, kuna Brand lõi ta täielikult tasakaalust välja.

„Minu sõbranna rääkis, et mehed korjavad baarides üles võnkeid nagu radari detektorid,“ seletas ta, „ja mind huvitab, missuguseid sõnumeid mina saatsin.“

„Mitte mingisuguseid.“

„Oh.“ Erin oli igatahes pettunud. Hetke oli ta arvanud, et on avastanud peidetud ande, millest ta enne teadlik polnud. Nähtavasti polnud asi selles.

„Miks sa siis mind vahtisid?“ Kindlasti rikub mees kõik ära, kui teatab Erini jooksvast sukasilmast või lahtisest seelikulukust või mõnest muust täiesti piinlikust asjast.

„Sest sa oled iirlane ja täna on Püha Patricku päev.“

Niipaljudest siis mee moka peale määrimisest. Muidugi. On ju moekas end sel päeval, mida tema esivanemad kombekohaselt tähistasid, iiri tüdruku seltskonnas näidata.

„Sa ei kannagi rohelist,“ lisis mees.

„Ei?“ Erini pilk langes sinisetriibulisele kontorikostüümile. Hommikul riietudes ei olnud talle hetkekski pähe tungutanud, et on Püha Patricku päev. „Ei kanna,“ nõustus ta, üllatunud, et oli unustanud oma päritolule midagi nii olulist.

Brand naeris põgusalt ja see heli mõjus turgutavalt. Eringi ei suutnud naeratust tagasi hoida. Ta ei teadnud küll sellistest asjadest kõike, kuid vaist ütles, et Brand Davis ei ole seda sorti mees, kes mööda baare naisi taga ajab. Ennekõike pole tal seda vaja. Tänu tema kenale välimusele ja kaasasündinud sarmile kogunevad naised iseenesest tema ümber.

Erin otsustas oma oletuse proovile panna. „Ma ei ole vist sind siin varem näinud.“ See ei olnud eriti üllatav. Kuna see oli Erinile Blue Lagoonis esimene kord, olid võimalused, et nende teed sellest baaris ristunud oleks, üsna olematud.

„Olen siin esimest korda.“

„Ahah.“

„Aga sina?“

Kulus sekund, kuni Erin taipas, et Brand küsib, kui tihti ta kokteilibaari külastab. „Aeg-ajalt käin,“ vastas ta, püüdes kõlada suurlinlikuna või vähemalt veidikenegi elukogemana kui neljateistaastane.

Ettekandja astus laua juurde ja enne kui Erin üht- või teistviisi vastata jõudis, tellis Brand kaks sedasama, mis enne. Üldiselt oli Erini piir üks klaas veini, kuid ta oli valmis reeglitest veidi üle astuma. Ega ta just sageli Kreeka jumala otsa komista.

„Ma olen siinkandis uus,“ selgitas Brand, enne kui Erin jõudis mõttes küsimust moodustada.

Erin vaatas meest ja naeratas ilmetult. Vein oli tema taju tui- mestanud, aga juhuvestlus oli talle alati raskusi valmistanud.